te komen om er na eenigen tijd in te slagen den hoofdschuldige te vatten.

Plotseling scheen de millionnair de wanhoop af te werpen, die zijn energie belemmerd had, en zijn scherp verstand had verduisterd. Hij stond op en rekte zich onwillekeurig uit.

„Wij zijn bezig hier kostbare uren te verkwisten, inplaats van iets uit te voeren," riep hij uit. „Ik ga naar de City, en zal maken, dat ik in langen tijd niet op mijn kantoor behoef te komen. Dan zal ik gauw naar huis gaan, mijn maatregelen tot verdediging verscherpen en die ellendelingen trotseeren. Mijn vrouw moet naar Londen komen. In zoo'n crisis moet ik mijn dierbaren zelf beschermen. Ik kan nog wel vlug en raak schieten, en wee den man, 't zij blanke of gele, die mijn huis ongevraagd binnenkomt. Wat dit beroerde symbool betreft — — "

Hij hief zijn gebalde vuist op, en zou het teere ivoren voorwerpje verbrijzeld hebben, als Furneaux het niet gegrepen had en in veiligheid gebracht had.

„Neen, neen," protesteerde de detective. „Ik heb dat noodig óm vergelijkingen te maken. Wees zoo goed mij dat getypte briefje ook te geven, Mijnheer Forbes. Er kunnen wel vingerafdrukken op zijn. Je kunt nooit weten. Ook het kartonnen doosje, waarin het verpakt was. Dank U. Nu nog een paar vragen, vóór U weggaat. Hoeveel geld hebt U aan de opstandelingen verschaft ?"

„Twee millioen pond sterling."

„Als een gift, of hebt U ze hun geleend ?"

„Als de plannen mislukten, zou ik natuurlijk alles verloren hebben. Als ze slaagden, zou ik mij schadeloos stellen door de nieuwe regeering van geld te voorzien."

„Maar zoover ik kan opmaken zijn de plannen niet geslaagd en niet mislukt. China heeft een constitutie, maar de verkiezing van een president heeft plaats op een manier, die verdacht veel op die van onlangs in Mexico gelijkt."

„Toch waren er onderhandelingen aan den gang voor een groote leening."

„Als U stierf, wat zou er dan van de twee millioen worden ?"

„Zij zouden onherstelbaar verloren gaan."

Furneaux leunde terug in zijn stoel. „Dat geeft te denken," zei hij. „De grijze auto komt weer in 't spel."

„Wat bedoelt U ?"

„Dat weet ik nog niet. Maar dát weet ik — dat de man, die 't eerst van iets verbijsterends als van een „Chineesche puzzle" sprak, het bij 't goede eind had."

Forbes bracht zijn hand aan zijn voorhoofd met een onbewust gebaar van hopeloosheid.

„Het draait mij voor de oogen," mompelde hij. „Te denken dat we in 't tegenwoordige Londen nog in doodsangst moeten leven voor een bende Mongoolsche schurken ! Waarom blijf je hier, man ? Je bluft op den moed van de politie — waarom onderzoek je niet alle tehuizen van Chineezen in het East End ?

Zet je netten wijd uit, en je zult zeker den een of anderen schurk te pakken krijgen, die uit angst of voor geld zal willen spreken. Koop hem zóó om, dat hij niet weigeren kan om te spreken. Wong Li Tu is de eenige, voor wien ik bang ben. Stop hem waar hij geen kwaad kan doen, en de rest van de bende is machteloos!"

„Als U eens nagaat, wat mijn vriend Winter en ik al te weten zijn gekomen — niettegenstaande domme, maar desniettemin ontmoedigende hindernissen is 't zoo weinig nog niet, voor twee dagen," zei Furneaux rustig.

„Kan ik U ergens naar toe brengen ? Mijn auto staat te wachten."

„Dank U wel. De waarheid is, Mijnheer Forbes, dat ik vind, dat er van U een storende invloed uitgaat. Een man als U, die doodleuk praat over 't verliezen van twee tot drie millioen ter wille van een plan om Westersche beschaving in China in te voeren, is niet geschikt voor de kalme atmosfeer van Scotland Yard. Als ik geld noodig heb, zal ik wel bij U komen. Als dat niet 't geval is, en alles goed gaat op Fortescue Square No. 11, zal de volgende keer dat ik U lastig val zijn, als U gevraagd wordt Wong Li Tu, dood of levend, te identifieeren."

Forbes scheen nauwelijks Furneaux' woorden te hooren. Hij ging de deur uit ; Theydon vergezelde hem, en toen zij naar beneden gingen, zei hij gebroken :

„Ik ben zoo bang voor mijn vrouw en dochter. Ik word gek van angst als ik bedenk, hoe die gele duivels op wraak zinnen op mij door hen. Theydon — heb jij vertrouwen in dien detective ? Het is óf een ijdele gek óf een genie. A propos, ik heb nog vergeten te vragen, hoe hij ontdekt heeft, dat ik vanochtend met de post een waarschuwing heb gekregen."

„Ik zal probeeren een verklaring uit hem te krijgen. Als hij 't mij zegt, zal ik U later opbellen. Het is een eigenaardig man, maar ik geloof zeker buitengewoon knap in zijn werk. Wat mij betreft — ik heb 't gevoel dat ik hem volkomen vertrouw. Ik wilde, dat U zijn collega ook ontmoet hadt, den Hoofdinspecteur Winter. Hij is zoo'n soort man, wiens aanwezigheid alleen iemand al vertrouwen inboezemt."

Forbes wachtte even op de trede van zijn automobiel en keek op zijn horloge.

„Over een uur ben ik thuis," zei hij. „Daarna ga ik den heelen dag niet uit. Telefoneer me als je nieuws hebt. Waarom kom je vanmiddag niet bij ons eten ?"

Theydon's oogen straalden. Hij verlangde er naar Evelijn Forbes nog eens te ontmoeten, maar een afschuwelijke twijfel deed den gloed van dankbaarheid in hem verminderen. Moest hij den vader van 't meisje al of niet vertellen van de eenigszins onbescheiden bekentenis die zij gedaan had in hun kort gesprek dien morgen ?

Plotseling werd deze twijfeling echter voor goed uit den weg geruimd. Furneaux, die met één sprong de drie treden, die van de vestibule naar 't trottoir leidden, overging, vloog vierkant tegen Forbes aan; greep hem met beide handen vast, zoowel om nadruk aan zijn woorden te geven, als om de vaart van zijn kleine lichaam te stuiten.

„Er in," piepte hij. „Zeg aan den chauffeur dat hij mijn bevelen opvolgt, wat ze ook zijn !"

Met beslistheid handelen was een kolfje naar de hand van den millionnair. Hij was dadelijk een-en-al actie. „Hoor je 't, Downs !" zei hij tegen den chauffeur. Downs was een van die vreemde wezens, door de eeuw van de benzine voortgebracht ; een automatische samenstelling van staal, veeren en leer. Hij had langgeleden de kunst om te spreken verloren, daar hij een scherpte van gezicht en gehoor aangekweekt had ten koste van alle andere menschelijke zintuigen. De koetsier van vroeger dagen was steeds aan 't redeneeren, en kon daar onderdoor zijn paarden beurtelings aansporen en beknorren. Hij had ook allen tijd om den bestuurders van karren en wagens iets in 't voorbijgaan toe te roepen, maar de moderne chauffeur is één-en-al oor voor het rhythme van de machine, één-en-al oog voor 't berekenen van afstanden op den weg.

Downs mompelde iets dat leek op „Ja, Mijnheer." Forbes sprong in den auto en sloeg het deurtje dicht. Furneaux holde naar voren en ging naast Downs zitten, en de zware automobiel reed al haast met zijn gewone snelheid vóór hij twee maal zijn eigen lengte afgelegd had.

Ze lieten Theydon met een open mond van verbazing op het trottoir achter. Hij zag dat de auto naar het Westen keerde en kon nog net Furneaux' uitgestrekte hand opmerken, met den vinger wijzend als de loop van een pistool.

„Idioot !" riep hij bitter tot zichzelf. „Waarom ben ik heelemaal niet mee op de jacht. Ik zou wel eens willen weten, wat Furneaux gezien of gehoord heeft."

Die laatste gedachte deed hem naar zijn kamers terugkeeren met twee treden tegelijk de trap opgaande.

„Bates !" riep hij. „Heeft Mijnheer Furneaux de telefoon gebruikt, of heeft er iemand opgebeld ?"

„Neen, Mijnheer," zei Bates, die haastig kwam aanloopen, toen er zoo geroepen werd. „Ik had hem niet gezien, vóór hij uit de kamer kwam hollen en als een gek naar beneden vloog."

„Wat ben ik toch een ezel!" bromde Theydon weer. „Waarom ben ik toch niet met hen meegegaan!"

Alsof de goden hem hoorden klagen en hem met hun antwoord wilden verpletteren, klonk plotseling de bel van de telefoon. Werktuiglijk nam hij den hoorn van den haak, en hoorde dadelijk de zalvende stem van Tomlinson, die een angstigen klank had.

„Bent U daar, Mijnheer Theydon ?" zei de huisknecht.

„Ja !"

„Hebt U ook iets van Mijnheer Forbes gehoord ?"

„Ja. Hij is net van mij vandaan gegaan."

„Och, als ik dat maar geweten had, en U eerst opgebeld had, vóor ik naar zijn kantoor getelefoneerd had !"

„Wat is er dan ? Kan ik iets voor je doen ?"

„Het is over Juffrouw Evelijn, Mijnheer."

„Ja, wat is er met haar ?"

„Zij is weggegaan, Mijnheer."

Theydon's hart stond een oogenblik stil, en begon toen hevig te bonzen.

„Weggegaan ! Groote God, maar wat bedoel je ?" kreunde hij bijna.

„Er is een telegram van Mevrouw uit Eastbourne gekomen, waarin stond dat zij ziek was en de juffrouw noodig had. Ik heb alles wat ik kon gedaan om Juffrouw Evelijn over te halen te wachten, tot zij haar vader gesproken had, maar zij wou er niet van hooren — ze heeft haar hoed en mantel aangedaan en is met een taxi naar 't Victoria Station gegaan."

Het was, alsof op dat oogenblik de sluier scheurde, die de valstrikken van den booze voor Theydon's opgewekt gemoed verborgen had. Hij begreep, hoe wist hij zelf niet, dat het meisje in het complot betrokken was, dat al zooveel slachtoffers gemaakt had, en er nog zooveel zocht. Alle twijfel was verdwenen. Hij ging te werk met die snelle zekerheid van iemand, die zich plotseling in een moeilijkheid bevindt, al tijden voorzien en verwacht. „Mijnheer Forbes kan ieder oogenblik thuiskomen, Tomlinson," zei hij. „Zeg aan iemand op zijn kantoor, dat ze 't je moeten laten weten als hij eerst naar de City gaat. Als je iets van hem hoort, of hem ziet, zeg hem dan, dat ik óf Juffrouw Evelijn naar Eastbourne vergezeld heb, óf haar gevolgd ben. Als ik denzelfden trein niet haal, zal ik andere maatregelen nemen. Begrepen ?"

„Ja, mijnheer."

Er was duidelijk een opluchting in Tomlinson's stem te hooren, ongetwijfeld vermengd met verbazing, dat een betrekkelijk vreemde zoo'n belangstelling in de zaken der familie stelde. „Dat is alles. Schrijf mijn boodschap op, om haar niet te vergeten." Theydon belde af.

„Kom !" zei hij tot Bates, die zich niet had teruggetrokken maar bescheiden en toch ingespannen stond te luisteren. Door zijn knecht gevolgd, spoedde hij zich naar zijn zitkamer, en deed verscheidene dingen tegelijk. Hij ontsloot een la, en nam daar een tamelijke groote som geld uit, die hij daar bewaard had voor geval van nood. Ook stak hij een automatisch pistool in zijn zak. Hij greep een spoorwegboekje, en zocht de treinen naar Eastbourne op. Er ging een sneltrein van het Victoria Station om vijf minuten vóór half twee. Het was nu vijf minuten over één.

Ondertusschen zei hij tegen Bates : „Ik heb Juffrouw Beale, de dame, die hier vanochtend geweest is, beloofd, dat mijn zuster, Mevrouw Paxton, haar van middag om ongeveer zes uur zou komen opzoeken.

(Wordt vervolgd).

EEN VERDWENEN FRIESCH LANDSCHAP.

Gezicht op den polderdijk van het 4e en 5e Veendistrict in de gemeenten Aenguirden, Harkerland, Schoterland en Opsterland met de zes groote windmolens, die met behulp van een verouderd stoomgemaal dezen zeer uitgestrekten veenpolder van pl.m. 4000 H. A., welke tengevolge van vervening vroeger bijkans één waterplas vormden, drooghielden. Deze molens zijn nu allen verdwenen en de bemaling geschiedt thans door stoommachines van de nieuwste constructie, welke per minuut 320 M³ of 320.000 Liter water verplaatsen. Het karakteristieke schoon van het polderlandschap is nu evenwel weg. Links op de foto ziet men duidelijk de overstroomde z.g. „buitenlanden". In het medaillon het portret van den voorzitter van genoemden veenpolder, den heer Antoon Reinhardt Uhl te Heerenveen, die 15 April a.s. dertig jaar in functie is. Onder zijn bestuur hadden de meeste werken voor drooglegging plaats en is de vroegere „veenpolder" veranderd in een bloeienden „veepolder"; ter plaatse van de vroegere waterplassen vindt men thans de flinke dorpen Terband, Luinjeberd, Tjalleberd en Gersloot met groote, moderne boerenplaatsen en een prachtigen veestapel. De regeering erkende zijn verdiensten door hem te benoemen tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.